

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 14 listopada 2019 r.

w sprawie **Z. A.**

oskarżonego z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w G.

z dnia 14 marca 2019 r., sygn. akt IV Ka (...)

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 3 września 2018 r., sygn. akt II K (...)

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę,

2. kosztami sądowymi w przedmiocie skargi obciążyć oskarżonego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 marca 2019 r., sygn. akt IV Ka (...), Sąd Okręgowy w G. uchylił wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 3 września 2018 r., sygn. akt II K [...], uniewinniający oskarżonego Z. A. od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej i sprawę tego oskarżonego przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S..

Skargę od wyroku Sądu Okręgowego w G. wywiódł obrońca oskarżonego Z.A. zarzucając obrazę art. 437 § 2 k.p.k., polegającą na uchyleniu wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 3 września 2018 r., sygn. akt II K (...) i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi w wyniku niewłaściwego zastosowania art. 454 k.p.k. i wyrażenia błędnego poglądu, że zachodzą okoliczności wskazane w tym przepisie, tj. konieczność wydania wyroku skazującego wobec oskarżonego, podczas gdy w sprawie nie ma ku temu podstaw, w szczególności gdy zebrany materiał dowodowy nie potwierdza faktu popełnienia przez oskarżonego przestępstwa oraz nie występują okoliczności świadczące o potrzebie przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości.

Podnosząc powyższe, obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w G. i przekazanie przedmiotowej sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu.

W odpowiedzi na skargę, Prokurator Rejonowy w S. wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga obrońcy oskarżonego Z.A. nie zawiera argumentacji przekonującej o wadliwości wyroku Sądu Okręgowego w G., co sprawia, że nie mogła zostać uwzględniona.

Zgodnie z art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Z powiązania treści tego przepisu z treścią art. 539a § 3 k.p.k., w którym wskazano podstawy skargi, jednoznacznie wynika, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo czy doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego lub też konieczne jest przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017 r., IV KS 6/16, LEX nr 2204960).

Wbrew wyrażonym w skardze przez obrońcę oskarżonego wątpliwościom co do rzeczywistej podstawy uchylenia wyroku Sądu I instancji, analiza

uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia bezapelacyjnie wskazuje, że podstawą tą było wystąpienie przesłanki, o której mowa w art. 454 § 1 k.p.k. Tym samym nieuprawnione i nie znajdujące odzwierciedlenia w realiach przedmiotowej sprawy okazały się argumenty obrony, że sąd w uzasadnieniu wyroku nie sprecyzował w sposób kategoriyczny na jakiej podstawie określonej w art. 437 § 2 k.p.k. uchylił wyrok, tzn. czy wobec zaistnienia okoliczności wskazanych w treści art. 454 k.p.k., czy wobec konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego.

W uzasadnieniu skarżonego wyroku Sądu II instancji wskazano prawidłowo powody, dla których uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania stało się konieczne, jak też wskazano podstawę prawną tego rozstrzygnięcia.

Przeprowadzone przez Sąd odwoławczy uzupełniające postępowanie dowodowe pogłębiło wątpliwości tegoż Sądu co do rzeczywistego przebiegu zdarzenia, stanowiącego podstawę zarzucanego oskarżonemu czynu z art. 305 ust. 1 Prawa o własności przemysłowej. W ocenie Sądu II instancji rola oskarżonego Z.A. w ww. zdarzeniu jest wątpliwa, a bezrefleksyjne danie wiary jego wyjaśnieniom w zakresie okoliczności nabycia kontenera zawierającego obuwie dziecięce z podrobionymi znakami towarowymi jest co najmniej przedwczesne. Sąd odwoławczy wskazał, że już sama akceptacja przez oskarżonego intratnej propozycji nabycia towaru za połowę jego wartości, forma nabycia tego towaru - „na telefon”, brak dysponowania przez oskarżonego fakturą lub umową, stanowiącą dowód zakupu rzeczzonego towaru, jak również brak wykazania przez oskarżonego dokonywanych pertraktacji w tym zakresie, winny motywować Sąd I instancji do pogłębionych i wyjątkowo wnikliwych ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy. Powyższe okoliczności w zestawieniu z faktem zamiany dokumentów CMR oraz podmiotów, które miały zamówić przedmiotowy towar, a także z okolicznością, że firma R. wskazana w pierwszym dokumencie CMR jest firmą nieistniejącą, prowadzoną rzekomo przez obywatela Wietnamu, którego zlokalizowanie i przesłuchanie okazało się niemożliwe, a wreszcie z faktem, że kierowcy przewożący ładunek od początku dysponowali kontaktem telefonicznym bezpośrednio do oskarżonego, czynią dalece wątpliwym przyjęty przez Sąd I instancji brak świadomości oskarżonego co do stanu towaru i winny skutkować

poczynieniem przez Sąd Rejonowy rozważań w zakresie możliwości przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu popełnionego w zamiarze co najmniej ewentualnym, tudzież innego przestępstwa, w tym choćby pomocnictwa w popełnieniu przestępstwa.

Jakkolwiek Sąd odwoławczy nie przesądził definitywnie winy oskarżonego, to jednak doszedł do konkluzji, że uzupełnione postępowanie dowodowe podaje w wątpliwość wiarygodność wersji przedstawionej przez Z.A., a to rodzi potrzebę ponownego wypowiedzenia się w tej kwestii przez Sąd I instancji. Sąd odwoławczy wskazał Sądowi Rejonowemu, że w celu dokonania prawidłowej i rzetelnej oceny zachowania oskarżonego, zachodzi konieczność ustalenia przy ponownym rozpoznaniu sprawy w jakich okolicznościach i kiedy oskarżony Z.A. otrzymał propozycję zakupu przedmiotowego towaru, od kiedy współpracował z nadawcą przesyłki - firmą C., ile transakcji wcześniej sfinalizował z tą firmą. Nadto, Sąd II instancji zasygnalizował potrzebę rozważenia uzupełnienia materiału dowodowego o dokumenty potwierdzające współpracę oskarżonego z firmą C., ewentualnie o inne dowody, których przeprowadzenie okaże się niezbędne dla oceny zachowania oskarżonego w aspekcie stawianego mu zarzutu.

Jak jasno wynika z pisemnych motywów objętego skargą wyroku, konieczność przeprowadzenia przez sąd *meriti* postępowania ponownego wynika z potrzeby dokonania ponownej i poprawnej oceny w zakresie wskazanych wyżej okoliczności. Nie budzi wątpliwości, że od wyniku dokonanych ostatecznie ustaleń zależeć będzie ocena w zakresie uniewinnienia albo pociągnięcia oskarżonego do odpowiedzialności karnej. W takim układzie procesowym Sąd Okręgowy w G., jako sąd odwoławczy, nie miał możliwości wydania innego orzeczenia niż kasatoryjne, bowiem jak prawidłowo wskazał w swym uzasadnieniu, na przeszkodzie temu stał zakaz sformułowany w art. 454 § 1 k.p.k., określający jedną z reguł *ne peius*. W ówczesnym brzmieniu przepis ten stanowił, że sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono lub warunkowo umorzono postępowanie. W takim wypadku kontrola w trybie skargi na wyrok sądu odwoławczego obejmuje ocenę prawidłowości zastosowania tego przepisu pod kątem spełnienia warunku, że sąd odwoławczy „nie może skazać oskarżonego”.

Wymaga to wykazania przez ten sąd, że gdyby nie stwierdzone uchybienie, to mógłby zapasć wyrok skazujący, ale jego wydanie nie jest dopuszczalne w instancji odwoławczej z uwagi na zakaz takiego orzekania (por. m. in. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. akt I KZP 13/17, OSNKW 2018, z. 3 poz. 23). Na takie właśnie okoliczności powołał się Sąd Okręgowy w G., a ich istnienie wykazał w swym uzasadnieniu, czyniąc zadość wymogom, o których mowa w art. 437 § 2 k.p.k.

Wskazane powyżej okoliczności i ustalenia skutkowały podjęciem przez sąd odwoławczy rozstrzygnięcia o konieczności ponownego rozpoznania sprawy przez sąd *a quo*, zaś trafność decyzji Sądu II instancji nie została skutecznie podważona argumentacją obrony przedstawioną w skardze.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.

as